

Arrest

nr. 120 165 van 6 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 november 2013.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat S. TUCI en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/81, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.”

Artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de brief van 12 augustus 2013, waarbij aan de verzoekende partijen een afschrift van de nota met opmerkingen werd overgemaakt, zij in kennis werden gesteld van de neerlegging van het administratief dossier, en hun de vraag tot en de termijnen voor het indienen van de wens om al dan niet een synthesememorie neer te leggen en voor het, indien gewenst, indienen van de synthesememorie werden meegedeeld, op 12 augustus 2013 aangetekend werd verstuurd naar de gekozen woonplaats, met name ten kantore van advocaat X. Dit is echter slechts ten dele de gekozen woonplaats zoals opgegeven in het verzoekschrift, gezien de verzoekende partijen in hun verzoekschrift het volgende adres als gekozen woonplaats hebben opgegeven: “X”.

Op 30 augustus 2013 ontvangt de Raad van de postdiensten de enveloppe bevattende voormelde brief van 12 augustus 2013 met vermelding *“niet afgehaald”*.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen binnen de termijn van acht dagen, zoals bepaald in artikel 39/81, vierde lid van voormelde wet, geen wens tot het al dan niet neerleggen van een synthesememorie aan de griffie hebben toegestuurd. Krachtens artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat het vereiste belang ontbreekt om de gevorderde nietigverklaring te verkrijgen.

Van de sanctie voor het niet tijdig in kennis stellen van de griffie van de wens om al dan niet een synthesememorie neer te leggen, namelijk de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang, kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partijen aantonen dat zij wegens overmacht verhinderd werden tijdig deze kennisgeving te doen (cf. RvS 15 mei 2003, nr. 119 416). Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van voormelde wet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen.*

Met toepassing van hetzelfde artikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen “waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 27 november 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 februari 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in

de beschikking van 12 november 2013 opgenomen grond, stelt de advocaat van de verzoekende partijen dat zij slechts één brief gekregen heeft van de Raad op 12 november 2013, zonder enige nota of enige vraag, en toont deze brief aan de kamervoorzitter die vaststelt dat het de beschikking van 12 november 2013 betreft. De advocaat van de verzoekende partijen stelt dan ook nergens op te hebben kunnen reageren en gehoord te willen worden. Vervolgens gaat zij in op de grond van de zaak: zij verwijst naar haar verzoekschrift en stelt dat mevrouw de volgende dag een dialyse zal ondergaan en dat een operatie zal volgen. De verwerende partij heeft verwezen naar de eerste aanvraag terwijl de situatie duidelijk verergerd is. Er werd dan ook een tweede aanvraag ingediend, doch deze werd niet onderzocht, maar beantwoord door de Dienst Vreemdelingenzaken met verwijzing naar de beslissing aangaande de eerste aanvraag. Mevrouw is ernstig ziek, men weet niet wat het is, maar het heeft te maken met haar nieren en met een depressie. De advocaat van de verzoekende partijen stelt foto's bij te hebben van mevrouw van enkele dagen geleden wanneer zij volledig opgezwollen was. Mevrouw heeft een ernstige aandoening die door twee artsen opgevolgd wordt. Gelet op het dossier, stelt zij voldoende nieuwe elementen te kunnen voorleggen. De verwerende partij gedraagt zich naar de wijsheid en verwijst naar haar nota en het administratief dossier.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen, naast hun betoog ten gronde waarmee zij op geen enkele manier ingaan op de inhoud van de beschikking van 12 november 2013, aangeven dat zij slechts voormelde beschikking hebben ontvangen en dan ook nooit ergens op hebben kunnen reageren. De Raad stelt vast dat, zoals hoger reeds aangegeven, uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de brief waarmee de verzoekende partijen werden uitgenodigd hun wens tot het al dan niet indienen van een synthesememorie te kennen te geven, weliswaar werd verstuurd naar de gekozen woonplaats, maar dat hierbij de toevoeging "b9" en zodoende de vermelding van de specifieke bus van het kantoor van de advocaat van de verzoekende partijen niet werd opgenomen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat voormelde brief van 12 augustus 2013, daar deze naar de onvolledige gekozen woonplaats verstuurd geworden is, de verzoekende partijen mogelijk niet heeft bereikt. Zodoende bestaat reden af te zien van de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene sanctie van de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang.

In het kader van een goede rechtsbedeling komt het gepast voor de debatten te heropenen en onderhavige zaak naar de algemene rol te verwijzen, teneinde de verzoekende partijen de kans te geven al dan niet een synthesememorie in te dienen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De debatten worden heropend.

Artikel 2

De zaak wordt opnieuw verwezen naar de rol.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET